

יצחק אנגלרד: "איני פועל כדי להתמנות כיועץ המישפטי לממשלה"

הפירסומים בתחילת הפרשה רמזו על פוטנציאל סנסציוני יתרו. משדווח כי השותף כביכול לדבר הענידה החמורה שבוצעה הוא דיקן הפקולטה למשפטים באוניברסיטת ירושלים, יצחק אנגלרד, זה נרמז בפירסומים, הוא אחד המועמדים לרשת את יצחק זמיר בכס היועץ המישפטי לממשלה. כלומר: ניתן היה להשיק על פי הפרסומים כי אנגלרד, ששאף להתמנות לתפקיד הבכיר, הוא פוליטיקאי לא רע. הוא עשה טובה ליושבי ראש הוועדה לחוקה-חוקי-מישפט בכנסת, וזכה לגיבויו של זה ולגיבויו של שר המשפטים משה ניסים - איש מינהלתו של קולס - בדרכו הסלולה לכס.

כמה מושלם. יש רק כמה בעיות מרכזיות עם התיזה הזאת - מצאת סירחון אידיאלית, לוא הכול היה מתאים. למשל, בעת שקולס השלים את החובות שהצטו בינו לבין התואר האקדמי כיהן עדיין זמיר כיועץ מישפטי, ולא רמז אמילו על כוונתו להתפטר. מלבד זאת - ומה שחשוב יותר - שכחו בכלל לשאול את אנגלרד בנושא. הוא משוט הבחיר לי כי שמו לא הוזכר, למיטב ידיעתו, כמועמד למישרה המכובדת. שהוא אינו שואף אליה וודאי וודאי שאינו עושה לזכאינו לעצמו. אני בכלל לא פועל להיות היועץ המישפטי לממשלה!

ספיה לפרשה, או המינוי-פרשה. אנגלרד, הנחשב לאחד המומי חים הגדולים בארץ בתחום דיני-ניזקין, תבע מעיתון הארץ לפרסם את תגובתו הרישמית, המכחישה את ההאשמות שיוחס לו במלואה. באותה צורה ובאותו מקום - עמוד ראשון! - שבהם פורסמו ההאשמות. העיתון סירב. מקורביו של הפרופסור אמרו ביום השני, היום שבו לא מולאה בקשתו, כי הוא שוקל לתבוע את העיתון על דיבה. ההגנה היחידה שיכולה להיות לעיתון, על-פי חוק-לשון-הרע, אומרים המומחים מטעמו, היא: "אמת דיברתי!" או לפרסם, להבדיל, הכחשה!

פורים, כעטיה חלה הפסקה בלימודיו. זאת עקב נסיבות אישיות. הפסקת הלימודים מועגנת במימכים. אחר-כך התחתן קולס עם שושי, הקים מישפחה וחזר אל ספסל-הלימודים. ב-1979 החל להתמחות אצל עורך-הדין סימה לרנר. זה היה בחורש ספטמבר.

כפירסומים נטען כאילו גם התמך חותו אינה חוקית, מכיוון שאיפשרו לו להתחיל בה טרם השלים את חובותיו לאוניברסיטה. חסרו לו ציונים בשני מיקצועות.

רצוף בזה מיסמך מה-20.9.79, המ' אשר ללישכת עורכי-הדין כי, "התל" מיד אליעזר קולס סיים את תקופת לימודיו בפקולטה-למישפטים. התל" מיד נשאר חייב בחינות במיקצועות הבאים: מכוא למישפט עברי וריני עונשין." החתום על המיסמך הוא א' רורמן, עוזר לענייני תלמידים. זה בהתאם לתקנון הפקולטה למישפטים, המאשר לתלמידים שהשלימו את חרי בותיהם או למי שנותרו להם עוד שתי בחינות להשלים, לגשת לשלב ההסמך כה.

את הבחינה במיקצוע מכוא למישפט עבר קולס, ב-1980, בציון 80. הבחינה השניה, של דיני-עונשין, היא שקצרה את הכותרות. קולס לא ניגש אליה ארבע פעמים. הוא ניגש ב-1982, ב-15 באוגוסט, ונכשל. כמה ימים קודם לכן נפטר אביו של קולס ממחלת-

לשישי כיליתי על כביש חיפה-יררו שלים. סוף-השבוע היה ממש גיהנום לגבי ובני-מישפחתי - שושי ושתי היל-דות, מיכל וטלי. הטלפונים בביתי לא פסקו מלצלצל. היו לי הרבה הפתעות לטובה, התקשרו חברים. התקשרו גם אורחים שאני בכלל לא מכיר, סתם בשביל לעודד, להגיד מילה טובה. התקשרו גם עורכי-דין, שלפי מה שקראו בעיתון, כבר יכלו להכין שהידיעות וההאשמות כלפיי אינן אמת.

אני רוצה לציין במיוחד את חברי הכנסת רב שילנסקי ויצחק ארצי, חברי ועדת-החוקה, שטרחו לצלצל, לוודא את העובדות ולהביע באוזני את ביטחונם שהאמת תתגלה. צילצלו רוב שרי הליברלים - יצחק מודיע לא צילצל, יכול להיות שלא הצליח לת-פוס אותי. נכון, מי שמאוד רוצה - מוציא התקשרו גם חברי-כנסת מה-ליברלים ואנשים מהמיפלגה - המון!

התקרית עם רמון

אכזבות? הפתעות לרעה? לא היתה לי שום הפתעה לרעה, מי כיוון שריצתו של פרופסור רודי ליבאי תוגנתו בהארץ, כבר למחרת הפירי סום הראשון, לא הפתיעו אותי. הייתי

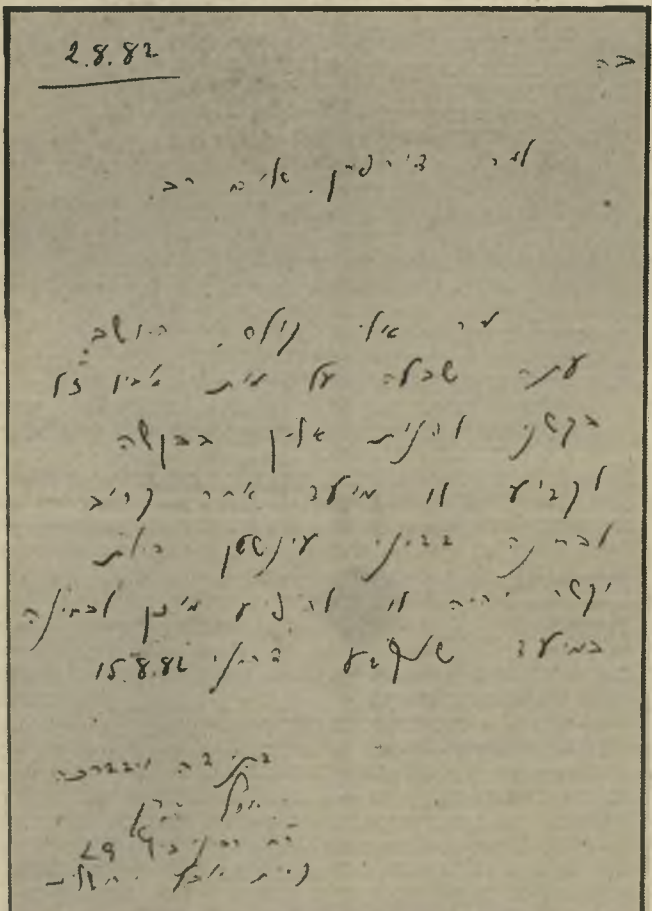
לשוחח. אין לי שו דבר נגר עיתוננו, או לפחות לא היה לי עד השבוע האחרון. גם אין לי שום קשר לגולן, פרט לכך, שכאשר נבחרתי לעמוד בראשה של ועדת-החוקה של הכנסת, הוא העניק לי את המאמר הכי גדול שזכיתי לו עד אותה תקופה, בשם "ביזיון לכנסת" (הארץ 1.9.81). לא ברור לי מרוע הם לא טרחו יותר לברר לעומת את הפר-טים לפני הכותרות מאיות-העניינים, שהם מקרישים לי בימים אלה.

טלי, אלי, מיכל ושושי קולס
לילה שלם הלון וחזור

דיני-עונשין, אף כי התבקש לכתוב עבודה באורך של כ-20 עמודים. הציון שבו זכה היה 90. הבחון היה פרופסור יובל לוי, המורה הבכיר במיקצוע זה. לגבי התמיהה על הציון הגבוה והעלאת האפשרות שלא הוא שכתב את העבודה - קולס קיבל את הציון, אחרי שהגיש את העבודה ונבחן בעל-פה אצל הפרופסור הבודק. אנגלרד מסכם את התיכונות הארוכה במיסמך המאשר, שעם קבלת העבודה (כיוולי 1985) סיים בעצם קולס את חובותיו לאוניברסיטה והוא זכאי לתואר.

קיימת התכתבות מעייפת בין כל הגורמים. יעקרי הרברים הם, שקולס מסביר שניצל רק מועד אחד משני המועדים להם הוא זכאי להיבחן, במועד זה נכשל, ולכן הוא זכאי להודמנות נוספת. אנגלרד, הידוע במדיניותו הליבר-לית לאפשר לסטודנטים לסיים את לימודיהם, נענה לבקשתו. קולס פנה אליו רישמית (גם על כך ישנה תיכתובת), שיאפשר לו לעשות עבודה באוניברסיטת תל-אביב, אחר-כך עשה עבודה שארכה 56 עמודים, בנושא

מה שמנסים לטעון נגרי זה כאילו שניצלתי את מעמדי הציבורי בתחום המישפט בארץ, מתוקף כהונתי ככנסת, באוניברסיטה. זה השקר הכי מתועב שיכלו להמציא עליי, את יודעת כמה נזהרתי בנושא ההוא: הקפדתי לכנות את הדיקן הקודם והנוכחי בתוארם הרישמתי: "אדוני הדיקן", לבקש כל פגישה או להגיש כל בקשה בהתאם לנוהל המקובל. אפילו פעם, כשנפגשנו כבני-ידי-הכנסת והדיקן הקודם נזכר שפגיתי אליו בקשר למשהו, השכתי לו: "אצלצל אל מוכירתך, כמו כל סטודנט!"

תיכתובות מפורטות

עכשיו, למען הסדר הטוב, אפרט פעם אחת ולתמיד את העובדות, ואת תכתי לך את המימכים הנגועים לדבר, שאת מעוניינת לפרסם. התיק כולו עומד לרשותך.

עד כאן דיברי קולס.

ואלה העובדות בתיק:

אלי קולס, כיום בן 42, החל ללמוד מישפטים בשנת 1970. למד ככל סטודנט עד לפרוץ מילחמת יום-הכי-

הבקשה לרחיית הבחינה נדחתה